

Gennadij Ajgi**Här**

som skogsdungar omfattar vi med förkärlek
kärnan av de gömslen
som skyddar människor

och livet försvann i sig självt som en väg i skogen
och jag började se ordet "här"
som dess hieroglyf

och det står för både himmel och jord
för det som är skynt
för det som är uppenbart
för det som min dikt inte kan förmedla

och odödlighetens nyckel
är inte förmer än nyckeln
till en buske i vinternattens skimmer –

till vita kvistar över snön
till mörka skuggor på snön

här svarar allt varandra
på ett ursprungligt-högtidligt språk –
som livets övertaliga fria del
svarar – alltid högtidligt-otvunget –
den angränsande oförstörbara delen

här
på vindbrutna grenars spetsar
i trädgårdens tystnad
söker vi inte kådans vanställda klumpar
som liknar sorgsna gestalter –

omfamnande den korsfäste
i bedrövelsens afton

och vi vet inga ord eller tecken
som skulle stå över varandra
vi lever här och här är vi sköna

här grumlas det uppenbara där vi förstummas
men om avskedet från det känns svårt
har livet sin del också i detta –

som ett bud om sig självt
som vi inte kan höra

och då det rör sig bort från oss
likt en buskes spegling i vattnet
skall det stanna nära intill och ta upp efter oss
våra platser
som gjort sin tjänst –

för att människors utrymmen må bytas
endast mot livets utrymmen
i alla tider

1958